

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Filipa Dienstbiera v právní věci žalobce: **A. H.**, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozhodnutím Krajského soudu v Brně ze dne 25. 05. 2015, č. j. 62 A 132/2014 - 28, ze dne 15. 06. 2015, č. j. 62 A 115/2014 - 21, ze dne 17. 06. 2015, č. j. 62 A 8/2015 - 28, ze dne 18. 06. 2015, č. j. 62 A 62/2015 - 12, ze dne 08. 07. 2015, č. j. 62 A 119/2014 - 16, č. j. 62 A 128/2014 - 24, č. j. 62 A 131/2014 - 27, č. j. 62 A 134/2014 - 31 a ze dne 22. 07. 2015, č. j. 62 A 68/2015 - 23,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se odmítá**.
- II.** Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) se „správní žalobou“ ze dne 10. 8. 2015 u Krajského soudu v Ústí nad Labem brání proti v záhlaví označeným usnesením Krajského soudu v Brně. Soud toto podání vyhodnotil jako kasační stížnost a postoupil je Nejvyššímu správnímu soudu.

[2] Stěžovatel v kasační stížnosti napadá v záhlaví označená rozhodnutí krajského soudu z důvodu, že ve věcech jednal nezákonný senát, jehož soudci vydali v neveřejném řízení svoje soukromé právní názory, kterými ho připravili o právo na spravedlivý proces. Dále namítá, že výrok „žaloba se odmítá“ neodpovídá odůvodnění, v němž je dovozena nepřípustnost žaloby. Jestliže byla žalobě přidělena spisová značka, znamená to, že splňuje všechny náležitosti a nebylo namístě ji odmítnout. Stěžovatel proto žádá, aby soud zrušil usnesení krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[3] Dne 12. 10. 2015 byla do spisu 1 As 216/2015 doručena stěžovatelova námitka podjatosti soudců prvního senátu. Spis byl za účelem posouzení této námítky přidělen pátému senátu, který o ní dne 29. 10. 2015, č. j. Nao 283/2015 – 187, rozhodl tak, že

„soudci prvního senátu Nejvyššího správního soudu JUDr. Marie Žišková, JUDr. Lenka Kaniová a JUDr. Filip Dienstbier nejsou vyloučeni z projednávání a rozhodnutí věci“.

II. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[4] Kasační stížnost je nepřijatelná pro nedostatek podmínek řízení dle § 46 odst. 1 písm. a) ve spojitosti s § 120 s. ř. s., a to z dále uvedených důvodů.

[5] Nejvyšší správní soud zjistil, že všechna napadená rozhodnutí Krajského soudu v Brně jsou usneseními, jimiž byla odmítnuta žaloba stěžovatele proti soudnímu rozhodnutí (ve třech případech napadal stěžovatel předchozí usnesení téhož krajského soudu, ve zbývajících šesti potom usnesení Nejvyššího správního soudu). Krajský soud ve všech napadených věcech žalobu odmítl, neboť dovedl, že nejde o žalobu ve správním soudnictví. Napadená rozhodnutí totiž nepředstavují rozhodování či postup orgánů v oblasti veřejné správy ve smyslu § 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[6] Nejvyšší správní soud předně konstatuje, že nyní projednávaná kasační stížnost je další z řady věcí, v nichž stěžovatel podává opakované žaloby a další podání, které směřuje proti aktům rozhodovací činnosti soudů. Jak je Nejvyššímu správnímu soudu známo z jeho úřední činnosti, stěžovatel obdobný postup volil i v mnoha jiných věcech (viz k tomu např. řízení vedené u zdejšího soudu pod sp. zn. 1 As 5/2015, 6 As 261/2014, 6 As 251/2014, 3 As 179/2014, 2 As 163/2014, 2 As 162/2014, 7 As 134/2014 a desítky dalších řízení). Stěžovatel v těchto věcech podává „správní žaloby“ proti rozhodnutím soudů vydaným (zejména) ve správním soudnictví. Poté, co krajský soud takové žaloby usnesením odmítne, stěžovatel buď daná usnesení napadne další žalobou, nebo proti nim podá kasační stížnost. Nejvyšší správní soud kasační stížnosti stěžovatele v těchto věcech buď odmítne, anebo řízení o nich zastaví pro nezaplacení soudního poplatku (poté, co žádosti stěžovatele o osvobození od soudních poplatků zamítne s odůvodněním, že se v daných věcech jedná o „zjevně neúspěšné návrhy“ ve smyslu § 36 odst. 3 s. ř. s.). Rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pak stěžovatel napadá dalšími „správními žalobami“, čímž v konečném důsledku vytváří jakýsi „bludný kruh“, v němž se již dávno ztratila podstata věci, ve které se původně soudil. Jak Nejvyšší správní soud uvedl například v usnesení ze dne 29. 10. 2014, č. j. 2 As 162/2014 – 42, *„z procesního postupu stěžovatele, a to nejen v nyní posuzované věci, je zřejmé, že mu jde zejména o generování dalších a dalších soudních rozhodnutí, o (...) bezobsažné souzení se pro souzení.“* Příhodně charakterizoval tento stav Nejvyšší správní soud také v usnesení ze dne 18. 2. 2015, č. j. 1 As 5/2015 – 36: *„z podání stěžovatele nelze dovozovat, že by jeho snahou byla ochrana jeho veřejných subjektivních práv, ale pouze zpochybňování jednotlivých rozhodnutí soudů v nekonečně se řetězícím procesu, jevícím znaky obstrukční hry bez smysluplného významu“.*

[7] V nynější věci stěžovatel brojí kasační stížností opět proti usnesením, kterými krajský soud odmítl jeho „správní žaloby“ proti soudním rozhodnutím. Stěžovatel neuvedl žádné relevantní námítky, které by byly způsobilé zpochybnit rozhodný závěr krajského soudu, že žaloby podané v daných věcech jsou nepřijatelné. Kasační námítky uplatněné stěžovatelem (k jejich shrnutí viz bod [2] výše) *prima facie* nemohou být důvodné a kasační stížnost je zcela zjevně bezúspěšná.

[8] Nejvyšší správní soud proto uzavřel, že v posuzované věci je stěžovatel opět veden snahou vést „*spor pro spor*“, nikoliv snahou o ochranu svých subjektivních veřejných práv.

[9] V souladu se zásadou hospodárnosti řízení Nejvyšší správní soud nepřistoupil k provedení dalších standardních procesních úkonů, tj. nevyzval stěžovatele k zaplacení soudního poplatku za řízení o kasační stížnosti a k předložení plné moci udělené jím advokátovi k zastupování v řízení o kasační stížnosti. Zdejšímu soudu je totiž z úřední činnosti známo, že v případě stěžovatele tyto výzvy neplní svůj účel a nevedou k řádné procesní přípravě řízení. Tyto výzvy pouze rozehrávají písemný „*ping pong*“ mezi stěžovatelem a zdejším soudem, který prodlužuje řízení o kasační stížnosti o několik týdnů až měsíců. Výsledkem řízení pak bývá jeho zastavení pro nezaplacení soudního poplatku, případně odmítnutí kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud nepochyboval, že tento bezúčelný a zcela neefektivní postup by se opakoval i v posuzované věci (k obdobnému postupu v jiné věci stěžovatele viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2014, č. j. 3 As 109/2014 – 10; přiměřeně srov. usnesení Ústavního soudu ze dne 22. 11. 2012, sp. zn. II. ÚS 4256/12, nebo ze dne 14. 11. 2012, sp. zn. III. ÚS 4255/12).

[10] Nejvyšší správní soud si je vědom znění čl. 36 Listiny základních práv a svobod, který zaručuje právo na soudní ochranu. Okolnosti, za nichž stěžovatel uplatňuje svá práva (a to zejména právo na soudní ochranu), však nelze považovat za výkon subjektivního práva v souladu s právním řádem. Chování stěžovatele naopak naplňuje znaky zneužití práva, které zdejší soud vymezil např. v rozsudku ze dne 10. 11. 2005, č. j. 1 Afs 107/2004 – 48, č. 869/2006 Sb. NSS. Zneužitím práva se rozumí „*situace, kdy někdo vykoná své subjektivní právo k neodůvodněné újmě někoho jiného nebo společnosti; takového chování, jímž se dosahuje výsledku nedovoleného, je jenom zdánlivě dovolené*“. Dále lze odkázat na vymezení konceptu zneužití práva obsažené v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 5. 2010, č. j. 1 As 70/2008 – 74, č. 2099/2010 Sb. NSS (viz také v daném usnesení citovanou judikaturu).

[11] Stěžovatel obecně zneužívá práva na soudní ochranu, jak bylo zmíněno výše, je veden snahou vést spor pro spor, nikoliv zájmem o řešení reálně existujících problémů. Podstatná je pak skutečnost, že takové zneužití lze dovodit i v nyní posuzované věci – a toto rozhodnutí tedy nevede k budoucímu paušálnímu odmítnutí jakéhokoliv podání, jímž by se stěžovatel obracel na soud. Shora předestřený postup představuje pouze materiální korektiv formálního pojmání práva na soudní ochranu v souladu s principem ekvity (spravedlnosti) a bude vyhrazen zcela výjimečným případům, u nichž se běžný procesní postup bude jevit jako úplně neefektivní, a současně bude zcela zjevné, že kasační stížnost nemůže být úspěšná. V tomto ohledu tedy bude třeba dbát zvýšené opatrnosti a pečlivě se seznámit se skutkovými i právními okolnostmi případu stejně jako v ostatních věcech.

[12] Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítl podle § 46 odst. 1 písm. a) za použití § 120 s. ř. s.

[13] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 3 věty první za použití § 120 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, protože kasační stížnost byla odmítnuta.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. listopadu 2015

JUDr. Marie Žiškova
předsedkyně senátu